

РЕШЕНИЕ

№ 2627

гр. София, 31.05.2011 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД СОФИЯ-ГРАД, Второ отделение 24 състав, в публично заседание на 09.05.2011 г. в следния състав:

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪДИЯ: Бранимира Митушева

като разгледа дело номер **5226** по описа за **2010** година докладвано от съдията, и за да се произнесе взе предвид следното:

Производството е по реда на чл. 203 и сл. от АПК във връзка с чл. 104, ал. 1 от Закона за държавния служител /ЗДС/.

Образувано е по искова молба на Н. А. Т. от гр. С. срещу С О. Претендира се обезщетение по чл. 104, ал. 1 от ЗДС в резултат на влязло в сила съдебно решение, с което е отменена като незаконосъобразна заповедта за прекратяване на служебното правоотношение на ищеца. Иска се от съда да постанови съдебно решение, с което да осъди ответника да заплати на жалбоподателя обезщетение в размер на 5 984.84 лева, ведно със законната лихва от датата на завеждане на исковата молба до окончателното му изплащане, както и присъждане на направените по делото разноски.

Ответникът – С О чрез Р. „В.” – редовно призован, чрез процесуалния си представител, оспорва исковата молба и моли същата да бъде отхвърлена, като неоснователна и недоказана. Претендира присъждане и на юрисконсултско възнаграждение.

СОФИЙСКА ГРАДСКА ПРОКУРАТУРА, редовно уведомена, не изпраща представител и не взема становище по исковата молба.

Съдът, след като обсъди доводите на страните и прецени събраните и приети по делото писмени доказателства, приема за установена следната фактическа обстановка:

Със заповед № РД-15-23/20.04.2007 г. на кмета на Р. «В.», С о, е прекратено служебното правоотношение с ищеца в настоящото производство на основание чл. 107, ал. 1, т. 4 във връзка с чл. 27 във връзка с чл. 7, ал. 2, т. 2 от ЗДС. С влязло в сила на 13.02.2008 г. решение № 52/03.07.2007 г. на Административен съд - С. град, постановено по адм. д. № 1356/2007г. заповедта, с която е прекратено служебното правоотношение на Н. А. Т. е отменена, като незаконосъобразна. Като доказателства в производството пред настоящата инстанция са приобщени и удостоверение изх. № 0817-848/10.11.2011 г. от Р. «В.», С община с посочена основната месечна и брутна заплата на ищеца, извлечение от трудова книжка на Н. Т., извлечение от служебната книжка на ищеца, декларация на Н. Т., че за периода от 20.04.2007 г. – 18.11.2007 г. не е получавал обезщетение за безработица и не е регистриран в «Бюро по труда», справки от Р. «В.», Столична община, за полагаемия се основен и допълнителен платен годишен отпуск и използвания платен отпуск на Н. Т. за периода 28.02.2008 г. – 04.03.2008 г. и 01.07.2004 г. – 20.04.2007 г., трудов договор № 11/19.11.2007 г. и заповед № 5/27.02.2008 г. на управителя на «Г» ООД, както и справка от Национална агенция за приходите – Териториална дирекция С., с наличните данни в персоналният регистър относно осигурител и осигуряване на лицето Н. А. Т. за периода 01.01.2007 г. – 31.12.2008 г. По делото е назначена и изслушана съдебно-счетоводна експертиза със задача да определи размера на дължимото обезщетение по чл. 104, ал. 1 от ЗДС за периода 20.04.2007 г. до 20.02.2008 г. Съгласно заключението на вещото лице основната месечна заплата на ищеца, считано от 01.07.2007 г. е 587.10 лева и 23 % за прослужено време в размер на 135.03 лева или брутната заплата към момента на признаване на уволнението за незаконно /13.02.2008 г./ е 722.13 лева. Вещото лице е констатирало също така, че на 19.11.2007 г. Н. Т. е назначен на трудов договор в «Г» ООД на длъжността «проектант геодезия» с основно месечно възнаграждение 400 лева, като не са начислявани и изплащани суми за придобит трудов стаж и професионален опит. Посочено е също така, че разликата между брутната заплата, определена към момента на признаване на уволнението за незаконно, и получаваното брутно възнаграждение по трудово правоотношение е в размер на 322.13 лева. В заключение вещото лице е определило полагащото се на ищеца обезщетение, при спазване на разпоредбата на чл. 104, ал. 1 от ЗДС, за периода от 20.04.2007 г. до 20.02.2008 г., в размер на 5 984.84 лева.

При така установената фактическа обстановка съдът достигна до следните правни изводи:

Съгласно чл. 104, ал. 1 от ЗДС когато заповедта за прекратяване на служебното правоотношение бъде отменена от органа по назначаването или от съда държавният служител има право на обезщетение в размер на брутната си заплата за цялото време, през което не заема държавна служба, но не за повече от 10 месеца. Когато е бил назначен на друга държавна служба с по-ниска заплата или е получавал възнаграждение за друга работа в по-нисък размер той има право на разликата в заплатите или на разликата между заплатата и възнаграждението.

Брутната заплата за определяне на обезщетението е определената му брутна заплата към момента на признаване на уволнението за незаконно или невявяването му да заеме службата. Следователно, предпоставката, обуславяща приложимостта на посочения текст е наличието на отменена от съда заповед за прекратяване на служебното правоотношение. По делото е установено и това не се оспорва от страните, че служебното правоотношение на ищеца със Столична община, Р. „В.“, е прекратено от органа по назначаването, като заповедта, с която е прекратено това правоотношение е призната за незаконосъобразна и е отменена от съда с влезло в сила съдебно решение № 52/03.07.2007 г. на Административен съд – С. град, постановено по адм. д. № 1356/2007 г. Следователно е налице предпоставката за приложение на чл. 104, ал. 1 от ЗДС и предявеният иск с правно основание чл. 104, ал. 1 от ЗДС е основателен. По отношение размера на дължимото обезщетение – по делото е назначена и изслушана съдебно-счетоводна експертиза, която съдът приема като правилна, изготвена в съответствие с приетите доказателства по делото и в съответствие със закона. Съгласно заключението на експертизата размерът на брутното месечно възнаграждение на ищеца към момента на признаване на уволнението му за незаконно /каквото е и изискването на чл. 104, ал. 1 от ЗДС/ е 722.13 лева. За времето от уволнението му до признаване на уволнението му за незаконно ищеца не е заемал друга държавна служба, видно и от представеното извлечение от служебната му книжка, но същият е работил по трудово правоотношение, което обуславя и приложимостта на чл. 104, ал. 1, изр. 2 от ЗДС. С оглед на това и във връзка с представените по делото писмени доказателства вещото лице е определило разликата между брутната заплата, определена към момента на признаване на уволнението за незаконно, и получаваното брутно възнаграждение по трудово правоотношение в размер на 322.13 лева. Така вещото лице въз основа на определената брутна месечна заплата в размер на 722.13 лева към момента на признаване на уволнението за незаконно и получаваното възнаграждение от ищеца по трудово правоотношение през месец ноември и декември 2007 г. и месец януари и февруари 2008 г., както и при съобразяване на броя на работните дни през съответните месеци, е определило дължимото обезщетение за периода 20.04.2007 г. до 20.02.2008 г. в размер на 5 984.84 лева, което е и размера на дължимото обезщетение по чл. 104, ал. 1 от ЗДС.

По отношение на направеното искане от процесуалния представител на ответника за намаляване на размера на дължимото обезщетение със сумите, които са били изплатени на ищеца за полагаем неизползван платен годишен отпуск, съгласно приложения по делото два броя справки, съдът намира същото за неоснователно. В тази връзка следва да се има предвид, че в настоящото производство е направено искане за присъждане на обезщетение по чл. 104, ал. 1 от ЗДС, което е в размер на брутната заплата за цялото време, през което не е заемана държавна служба от ищеца, но не за повече от 10 месеца, като когато е бил назначен на друга държавна служба с по-ниска заплата или е получавал

възнаграждение за друга работа в по-нисък размер той има право на разликата в заплатите или на разликата между заплатата и възнаграждението. В процесния случай ирелевантно за размера на дължимото обезщетение е обстоятелството, че на ищеца са били изплатени полагащите му се и неизползвани дни платен годишен отпуск. Още повече, че дори и да бъде възстановен на работа ищецът не следва да дължи връщане на тези пари, а още по-малко те могат да доведат до намаляване на размера на полагащото му се обезщетение по чл. 104, ал. 1 от ЗДС.

По изложените съображения исковата молба следва да бъде уважена като основателна и доказана. С оглед изхода на спора и заявената претенция за разноси от страна на ищеца, съдът намира същата за основателна, като на основание чл. 78, ал. 1 от ГПК ответникът по спора следва да бъде осъден да заплати разноските по назначената съдебно-счетоводна експертиза в размер на 200 лв. и възнаграждението за адвокат в размер на 386 лв.

Водим от горното Административен съд – С. град, 24-ти състав

Р Е Ш И:

ОСЪЖДА СТОЛИЧНА ОБЩИНА да заплати на Н. А. Т., гр. С., ж. к. «В. сумата в размер на 5 984.84 /пет хиляди деветстотин осемдесет и четири лева и осемдесет и четири стотинки/ лева, представляваща обезщетение за времето, през което не е заемал държавна служба, считано от 20.04.2007 г. до 20.02.2008 г., ведно със законната лихва върху това обезщетение, считано от датата на подаване на исковата молба до окончателното изплащане на тази сума.

ОСЪЖДА СТОЛИЧНА ОБЩИНА да заплати на Н. А. Т., гр. С., ж. к. «В, направените по делото разноси общо в размер на 586 /петстотин осемдесет и шест/ лева.

Решението може да се обжалва с касационна жалба пред ВАС на РБ в 14-дневен срок от съобщението до страните за постановяването му.

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪДИЯ: